

No és no

written by Guerau de la Pica | 5 de juny de 2017

La frase que encapçala aquest article va ser posada de moda, ja fa uns mesos, pel nou i ara reescollit Secretari General del PSOE, Pedro Sánchez. Recordem breument els fets.

Després d'unes segones eleccions en sis mesos, novament el PP va obtenir una majoria insuficient per governar, lluny de la majoria absoluta. El PSOE, tot i tenir una cinquantena de diputats menys, era la segona força en un Parlament espanyol amb una fragmentació tal que, a la pràctica, era impossible formar un govern sense que el PSOE s'hi avingués d'una o altra manera. En aquestes condicions, imbuït de la molt espanyola idea que fer d'oposició és dir que no a qualsevol proposta del govern, el Sr. Sánchez es va encastellar en el No incondicional a Rajoy, la qual cosa abocava a unes terceres eleccions en un any. Davant d'aquesta situació, els barons socialistes van organitzar un lamentable i antidemocràtic espectacle per fer-lo fora i permetre un govern del PP.

Aturem aquí al narració dels fets un moment. La pregunta és: calia tot aquest enrenou? El Sr. Sánchez tenia mil maneres elegants de dir que sí: des de la "gran coalició", una solució habitual en aquests casos en altres llocs, fins a admetre democràticament que al capdavant el PP era el més votat de llarg, o sumar-se a la fal·làcia que unes terceres eleccions serien un desastre. Fins i tot podia invocar el deure patriòtic de la unitat davant "*el desafío secesionista de Catalunya*". N'hi havia prou que 11 diputats (de 84!) s'abstinguessin, conscient que el govern resultant seria feble i subjecte sempre a la seva voluntat. Però no: "No es no" i ningú no el va treure d'aquí.

Tampoc els barons és que ho fessin gaire bé: quina por feien les urnes? Que no són l'essència de la democràcia, al capdavant? I no hi havia manera més discreta d'arreglar-ho

entre tots? Calia que el president de la gestora sortís per televisió dient que els diputats socialistes estaven subjectes a un "mandat imperatiu", una cosa explícitament prohibida per la Constitució? I posats a fer, calia que s'abstinguessin tots els 84 diputats? Contra un No rotund i innegociable, una revolta de palau en tota regla per acabar rendint-se sense condicions. Res de flexibilitat, res d'idees agosarades, res de seure i parlar, que negociar és traïr. Ja se sap, Espanya guanya o perd, però no s'humilia a pactar. Cedir és de covards.

Ara, els militants socialistes han votat un nou Secretari General i, oh sorpresa! han escollit el Sr. Sánchez. Han admirat la seva "*hombría*", la seva claredat (?) d'idees, el seu No és No, i han premiat la seva intransigència, el seu encastellament, el "*sostenella y no enmendalla*". No és no. I punt.

En realitat, tot això no ens ha de sorprendre gaire, encara que caigui molt lluny de l'univers mental dels catalans. La intransigència, la immobilitat de les pròpies posicions i la nul·la disposició a cedir són elements constitutius de l'ànima espanyola: de Guzmán el Bueno fins a "*el Alcázar no se rinde*" és una constant en la història d'Espanya. Si cal, es cremen les naus per evitar la temptació d'una retirada. No és no.

Darrerament n'hem tingut una altra mostra, potser la definitiva, i no pas procedent del PSOE precisament: davant el que ells mateixos reconeixen com el problema més greu que té Espanya en aquests moments, primer es nega la possibilitat que el President Puigdemont s'expliqui a Madrid, i quan algú té valentia (o la inconsciència) de cedir-li un local, se li diu de tot en una manifestació... convocada pel mateix partit del govern! I el dia de la xerrada, a les portes mateixes del lloc els feixistes fan una manifestació, això sí, del tot legal.

Menys d'una setmana més tard, després d'una ratificació de la disponibilitat al diàleg per un Parlament i un govern

democràtics, a la carta formal amb l'oferta per seure i parlar, s'hi respon amb una rapidesa inusual, tan inusual que només s'explica si la resposta estava escrita abans de rebre-la. Una resposta negativa, és clar. No, i prou. No hi ha res a parlar. No és no. Fi de la història.

I compte, que encara podem fer més coses: jutges, fiscals, la Guàrdia civil... el que calgui; de moment encara no han parlat explícitament dels tancs, però l'altre dia ja en van treure a passejar uns quants per la Diagonal, mentre la ministra de defensa deia per la ràdio que faran "*lo que haga falta*".

Ensenyar estelades és terrorisme, xiular l'himne (el seu, és clar) és delicte. Impedir que es parin les urnes és democràcia, consultar al poble és la pitjor dictadura. Mentrestant la Fundació Francisco Franco és legal i el Valle de los Caídos no es toca, que és monument nacional. No importa si això és una contradicció o si tot plegat té cap sentit. No importa si no ho entén ningú al món civilitzat, no importa saltar-se les pròpies lleis: al capdavant, "*allá van leyes, do quieren reyes*" i en aquest cas els reis són ells. I tot això amb l'aquiescència del PSOE, Pedro Sánchez inclòs. No és no.

Amb aquesta gent hem de negociar?